

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Велико Търново , 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и четвърти
февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ИСКРА ПЕНЧЕВА Въззивно гражданско дело
№ 20214000500012 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение № 260152/ 30.11.2020 г. по Гр.д. № 35/ 2018 г. по описа на ОС –
Плевен съдът е отхвърлил като неоснователен предявения от Комисията на основание
ЗПКОНПИ иск за отнемане от Д. А. П. и Н. Й. И. на незаконно придобито имущество –
парични суми в размер на 116 337.40 лв., както следва:

- на основание чл. 151 във вр. с чл.142 ал.2 т.1 във връзка с чл.141 ЗПКОНПИ от Д. А.
П. – сума в размер на 836.16 лв., представляваща левовата равностойност на получен
превод от трето лица чрез системата „Western Union“ и сума в размер на 10 000 лв.,
представляваща заплатената от Д. А. П. на Е. Е. цена за л.а.“Мерцедес Е 220ЦДИ“ с
белгийски рег. табели RDS 810;

- на основание чл.151 във вр. с чл.142 ал.2 т. 5 във връзка с чл.141 ЗПКОНПИ от Н. Й.
И. – сума в размер общо на 2 275 лв., представляваща вноски на каса от титуляра по
разплащателна сметка в лева с IBAN BG 71 BPBI 7923 ***** в „Юробанк
България“АД, сума в размер общо на 10 469 лв., представляваща вноски на каса от
титуляра по спестовен влог в лева с IBAN BG 33 BPBI 7923 ***** в „Юробанк
България“АД, сума в размер общо на 128.08 лв., представляваща изплатени лихви по
спестовен влог в лева с IBAN BG 33 BPBI 7923 ***** в „Юробанк

България“АД, сума в размер на 10.20 евро с легова равностойност 19.95 лв., представляваща вноска на каса от титуляра по спестовна сметка в евро с IBAN BG 15 BPBI 7923 ***** в „Юробанк България“АД;

- на основание чл.151 във вр. с чл.142 ал.2 т.4 във връзка с чл.141 ЗПКОНПИ от Н. Й. И. – сума в размер общо на 56 344.89 лв., представляваща вноски на каса от титуляра по спестовен влог в лева с IBAN BG 33 BPBI 7923 ***** в „Юробанк България“АД; сума в размер общо на 33 158.75 лв., представляваща входящи преводи от трето лице по спестовен влог в лева с IBAN BG 33 BPBI 7923 ***** в „Юробанк България“АД; сума в размер общо на 74.04 лв., представляваща изплатени лихви по спестовен влог в лева с IBAN BG 33 BPBI 7923 ***** в „Юробанк България“АД и сума в размер на 1 550 евро с легова равностойност 3 031,54 лв., представляваща вноска на каса от титуляра по спестовна сметка в евро с IBAN BG 15 BPBI 7923 ***** в „Юробанк България“АД.

Производството пред ВТАС е по депозирана въззивна жалба от КПКОНПИ срещу това решение. Комисията счита съдебния акт за незаконосъобразен като постановен в противоречие с процесуалноправни и материалноправни норми. Неправилен бил изводът на съда, че разходите за задгранични пътувания и престой в чужбина са определени напълно произволно, защото те били изчислени от вещото лице по приетата по делото съдебно-икономическа експертиза при съобразяване на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, която била приложима в случая, като не съществувала друга методология за отпределяне на този вид разходи. Счита, че сочените игнорирани от съда разходи следва да бъдат съобразени при изчисляване на несъответствието. Неправилно били ценени свидетелски показания за произхода на постъпили по сметката на ответницата И. суми – дарения от С. Д., защото размерът на същите бил над 5 000 лв., което правило свидетелските показания недопустими. Поради този неправилен анализ съдът достигнал до неправилен извод, че не е налице изискуемото се от закона несъответствие между нетния доход на лицата и имуществото им. Не споделя становището на съда, че доколкото претендираните суми не са налични в патримониума на ответниците, те не могат да бъдат предмет на отнемане. Счита, че може да се постанови отнемането им, след като е установено, че са се намирали в патримониума на ответниците в рамките на проверявания период. Моли решението да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което исковата претенция на Комисията да бъде уважена. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК не са подадени отговори от ответниците. В съдебно заседание процесуалният им представител поддържа, че по делото не е установена положителната предпоставка за уважаване на иска – наличието на изискуемото се от

закона несъответствие между стойността на имуществото и нетния доход на ответниците, при което решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно. Моли то да бъде потвърдено.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество. В изпълнение на задълженията си по чл.269 от ГПК въззивният съд извърши служебна проверка относно валидността на обжалваното решение и допустимостта му в обжалваните части. Съдът намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем.

Съдът, като взе предвид оплакванията във въззивната жалба и становищата на страните, намира следното:

КПКОНПИ е сезирала ОС – Плевен с искова претенция за отнемане от Д. А. П. и Н. Й. И. от с. Асеновци, Община Левски на незаконно придобито имущество, каквото според нея представляват парични суми в размер на 116 337.40 лв., внесени от трети лица и от Н. Й. И. по банкови сметки. Комисията основава иска си на твърдения, че Д. А. П. е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл.209 ал.1 НК, поради което срещу него е образувана проверка за установяване на незаконно придобито имущество и в хода на същата, след обстоен икономически анализ на доходи, приходи и източници на финансиране и разходи в рамките на изследвания период от 17.10.2008 г. до 17.10.2018 г., е направена констатация за наличие на несъответствие в размер на 242 494.91 лв. между нетния доход на П. и неговата съпруга с придобитото за периода имущество. Наличието на това несъответствие, което е значително по смисъла на § 1 т.7 от ДР на ЗОПДНПИ (отм.) е аргументирало Комисията да предяви иск за отнемането на незаконно придобитото имущество -парични суми, внасяни от ответниците или получени от тях от трети лица – през проверявания период.

В отговора си на исковата молба ответниците са заели становище за неоснователност на иска, като са изложили съображения за законен източник на средствата, приети от Комисията като такива без законен източник, а именно – получени от тях заеми от трети лица в периода 2015 г. – 2018 г. в размер на 64 000 лв., получени дарения от С. Д. в полза на майката на П. в размер на 33 158.75 лв., получен превод в размер на 836.16 лв. от сестрата на П. за покриване на медицински нужди на майка им, трудови доходи в размер на 13 000 евро, реализирани за периода м.03. - м.11.2013 г. от П. във връзка с полагане труд в Белгия при работодател „Ван ден Берхе Жулиен“. Оспорват начислените разходи за пътни, дневни и квартирни пари във връзка с пътуването и пребиваването на П. в Белгия, Испания и Румъния, като сочат, че в

Белгия той е пребивавал при сестра си в наета от нея и нейния съжител квартира и не е плащал квартирни разходи, в Испания – при С. Д. и в Румъния при румънския гражданин Й. П., при което не е направил разходи за храна и нощувки.

За да отхвърли предявения иск първоинстанционният съд е приел, че несъответствието между имуществото и нетния доход за целия проверяван период е под 150 000 лв., при което не е налице незаконно придобито имущество, подлежащо на отнемане. При преценката за размера на несъответствието съдът не е възприел доводите на Комисията за направени разходи за пътувания и престой в чужбина на ответника П., изчислени по реда на Наредбата за служебните командировки и съответно по данни на Евростат, като относно престоя в Белгия е приел за достоверни показанията на св. Мария П.а – сестра на ответника, че същият е живял в дома й. Допълнително е изложил съображения, че се претендира отнемането на парични суми, които не са налични в патримониума на ответниците, а законът не предвижда подобна възможност, като по отношение на наличната по спестовна банкова сметка на ответницата И. сума в размер на 20 011.71 лв. е приел, че поначало иск за отнемането й не е предявен.

Релевантните за спора факти са следните: На 17.10.2018 г. срещу ответника Д.П. е започнала проверка за притежаване на незаконно придобито имущество след като ТД на КОНПИ е получило уведомление от РП гр. Левски за привличането му като обвиняем по ДП № ЗМ 288/ 2017 г. по описа на РУ на МВР – Левски за престъпление по чл.209 ал.1 НК. Проверката обхваща периода 17.10.2008 г. - 17.10.2018 г. Втората ответница е съпруга на П., с когото са сключили граждански брак на 08.07.2014 г., от който имат едно дете. До сключването на брака, считано от 2011 г., ответниците са били във фактическо съжителство, от което имат родени две деца. С Решение № 2290/ 02.10.2019 г. на КПКОНПИ е образувано производство за отнемане на незаконно придобито имущество.

По делото не се твърди и не са събрани доказателства ответниците да са притежавали някакво имущество преди периода на проверката. От представените по делото писмени доказателства, анализирани в заключението на вещото лице по приетата по делото съдебно-икономическа експертиза, за периода на проверката се установяват следните **доходи, приходи и източници на финансиране:**

- 22 516.90 лв. - трудово възнаграждение на Д.П. за положен труд по трудов договор в периода м.03. - м.11.2013 г. в гр. Гент, Белгия при работодател „Ван ден Берхе Жулиен“, в левова равностойност след удържан данък и осигуровки;
- 147.88 лв. – възнаграждение на Д.П. съгласно справки по чл.73 ЗДДФ, получено от „Феникс Норд“ ООД;
- 12 566.67 лв. - получени от Н.И. социални помощи по реда на ЗСПД;

- 2.44 лв. – приход от лихви по банкови сметки, или общо 35 233.89 лв.

От показанията на разпитаната като свидетел по делото С. Д. се установява, че за периода 2016 -2018 г. тя е превела по банкова сметка на И. суми в общ размер на 33 158.25 лв. с цел подпомагане онкологично болната майка на ответника П., с която били като сестри. Посочва, че живее от 15 г. в Испания, работи и разполага с финансови средства, като получила и пари след смъртта на съжителя си. Съдът няма основание да не кредитира показанията на тази свидетелка, защото те не са опровергани от други ангажирани доказателства. Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че същите се явяват недопустими съгласно чл.164 ал.1 т.3 ГПК, тъй като установяват договори на стойност над 5 000 лв. С показанията на свидетелката се установява само основанието за паричните преводи, извършването на които от нея е безспорно установено от представените извлечения за движението по банковите сметки на И..

По делото са представени 7 бр. договора за заем за получени от ответниците през периода 2015 г. – 2018 г. заеми в общ размер на 65 000 лв. Пет от договорите са сключени от П. като заемополучател – четири договора със заемодател Т. Тенев за суми в размер на по 10 000 лв. и един със заемодател К. Николов за сумата 9000 лв. – всички със уговорен срок за връщане 5 г. от датата на сключване на договора. Два от договорите, съответно за 5 000 лв. и за 10 000 лв. са сключени от И. като заемополучател и М. Минчев като заемодател, също със срок за връщане на заетите суми 5 г. от датата на сключване на договора. Комисията оспорва реално да са сключени тези договори, като заема становище, че частните документи са съставени само за нуждите на производството по делото. Ответниците не са ангажирали доказателства, които да опровергават възраженията на ищеца за симулативност на сделките с цел да създадат привидност за законен източник на приходи.

От заключението на вещото лице за проверявания период са приети следните **обичайни и извънредни разходи:**

- 102 196.48 лв. – разходи за издръжка на семейството по данни на НСИ /в исковата си молба ищецът сочи тези разходи в размер на 97 949 лв./
- 31 224.83 лв. – разходи за установените за периода задгранични пътувания, изчислени по реда на Наредбата за командировките;
- 32 508.83 лв. - разходи на Д.П. за пребиваване в Белгия в периода м.03. - м.11.2013 г. /в исковата си молба ищецът сочи тези разходи в размер на 28 896.74 лв./
- 268.80 лв. – заплатени от Н.И. суми в полза на НАП за ЗОВ;
- 736.13 лв. - такси обслужване на банкови сметки,

общо 166 935.07 лв., а съгласно твърденията в исковата молба – 158 530.18 лв.

От свидетелските показания на сестрата на ответника Д.П. - М. П.а се установява, че по времето, когато брат ѝ е работил в Белгия, той е пребивавал при нея и съпруга ѝ, в наето от последния жилище. По делото е приет като доказателство договор за временен наем, сключен от Роман Романов за жилище в гр. Гент за периода 01.04.2013 г. – 01.04.2014 г.

Вещото лице е дало заключение за **нетния доход на ответниците** за целия проверяван период в два варианта, като разликата между двата варианта е, че при единия в частта на „доходи, приходи и източници на финансиране“ не са включени сумите на предоставените на ответниците от трети лица заеми в общ размер на 64 000 лв. И при двата варианта нетният доход на ответниците за целия проверяван период е отрицателна величина.

Във връзка с **имуществото на ответниците** по делото е установено следното: За изследвания период ответниците не са придобивали никакво недвижимо имущество и ППС, не са участвали в управлението и собствеността на търговски дружества и ЕТ, не са придобивали ценни книжа, няма данни за извършен от тях внос, износ или транзит на стоки и валута. Установено е, че през проверявания период Н.И. е титуляр на три банкови сметки: разплащателна сметка, по която са превеждани социалните помощи от ДСП, а през 2013 г. на каса са направени вноски от титуляра в размер на 2270 лв., от която сумата 2000 лв. е наредена с вътрешнобанков превод по спестовната сметка на лицето; еурова сметка, която е закрыта на 30.01.2017 г., като наличната в нея сума е била изтеглена на части през 2014 г. и спестовна сметка, открита на 10.04.2013 г., по която в периода на фактическо съжителство на ответниците титулярът е внесъл суми в общ размер на 10 469 лв., а по време на брака им – в общ размер на 56 344.89 лв. или общо внесената сума възлиза на 66 813.89 лв. По тази сметка са превеждани и коментираните по-горе суми в общ размер на 33 158.25 лв. от С. Д.. По спестовната сметка има наличност към датата на приключване на проверката, включително към датата на изготвяне на приетата по делото съдебно-икономическа експертиза, в размер на 20 011.71 лв., а по разплащателната сметка наличността е 1.20 лв. По спестовната сметка за периода 2013 г. – 2018 г. са изплатени лихви в размер общо на 202.12 лв. През проверявания период ответникът П. е получил превод от трето лице чрез системата „Western Union“ в размер на сумата 836.16 лв. Разпитана като свидетел по делото сестра му М. П.а сочи, че сумата е изпратена от третото лице по нейна молба и е с цел лечението на майка им. По делото е установено, че на 17.09.2018 г. Д. А. П. е заплатил на Е. Е. сумата 10 000 лв. – цена за л.а. „Мерцедес Е 220ЦДИ“ с белгийски рег. табели RDS 810, който не е придобит от ответника. Според заключението на вещото лице общият размер на придобитото от ответниците имущество възлиза на исковата сума

116 342.95 лв., като в имуществото са включени вноските по банкови сметки от ответницата И., получените парични преводи от С. Д. и чрез системата „Western Union“, платената сума от П. за л.а.“Мерцедес Е 220ЦДИ“ и получените лихви по спестовния влог на И..

При така изяснената фактическа обстановка, се налагат следните правни изводи: Съдът е сезиран със субективно съединени искове по чл.154 ал.1 вр. § 5 ал.2 от ЗПКОНПИ, който е приложимият към настоящия казус закон с оглед момента на сезиране на Комисията за наличие на основание за започване на проверка.

Съгласно ЗПКОНПИ, в полза на държавата се отнема незаконно придобито имущество, каквото е имуществото, за придобиването на което не е установен законен източник – чл.5 ал.1. Съгласно чл.107 ал.2 обосновано предположение, че дадено имущество е незаконно придобито, е налице, когато след проверка, обхващаща период от 10 години назад, считано от датата на започването ѝ, се установи значително несъответствие в имуществото на проверяваното лице. Значително е това несъответствие между имуществото и нетния доход на проверяваното лице, чийто размер надвишава 150 000 лв. за целия проверяван период - § 1 т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ. На отнемане подлежи само налично към датата на предявяване на иска по чл.154 ал.1 ЗПКОНПИ имущество, т.е. което съществува реално в патримониума на проверяваното лице или на лицата по чл.143, чл.144, чл.145 и чл.146 от ЗПКОНПИ, като в случаите, когато незаконно придобитото имущество е отчуждено по възмездна разпоредителна сделка с трето добросъвестно лице или макар имуществото да е съществувало в края на изследвания период, към момента на приключването на проверката то фактически липсва по причина, за която проверяваното лице не носи отговорност, на отнемане подлежи паричната му равностойност. Т.е. в зависимост от конкретната фактическа обстановка исковата претенция може да бъде насочена срещу проверяваното лице или срещу лицата по чл.143, чл.144, чл.145 и чл.146 от ЗПКОНПИ и може да има за предмет отнемане на имущество или на неговата парична равностойност. На отнемане подлежи само имущество, но не и доход – доход може да бъде отнет само на основание чл.53 ал.2 б.,б” НК, когато той е придобит чрез установено по надлежния ред престъпление и не подлежи на връщане или възстановяване.

С оглед така изложеното, уважаването на искова претенция на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество от ответниците Д.П. и Н.И. е обусловено от установяването на следните факти: че към датата на предявяване на иска и приключване на устните състезания по делото в патримониума на ответниците е налично имуществото, чието отнемане се претендира; че това имущество е придобито от тях в рамките на периода на проверката – 17.10.2008 г. – 17.10.2018 г.; че това

имущество превишава по-стойност имуществото, притежавано от ответниците в началото на периода на проверката, като придобивната му стойност надвишава с 150 000 лв. нетния доход на ответниците за целия проверяван период, при което обосновава предположението по чл.107 ал.2 ЗПКОНПИ за незаконност на придобиването му. Установяването на тези факти е в доказателствена тежест на Комисията, която извън тях следва да докаже и наличието на законово основание за образуване на производство за установяване на незаконно придобито имущество. Едва след установяването, че е налице увеличение на имуществото на ответниците в края на проверявания период в съпоставка с притежаваното от тях в началото на проверявания период и релевантното несъответствие съгласно § 1 т.3 ДРЗПКОНПИ, на изследване подлежи въпросът дали даден доход, който се сочи да е послужил за придобиването на имуществото, е законен, т.е. дали е имало основание за получаването му и съответно влягането му в имуществото.

В случая е безспорно, че ответникът П. е привлечен като обвиняем за извършване на престъпление, което попада в обхвата на чл.108 ал.1 от ЗПКОНПИ – по т.10 на нормата, при което предприетата срещу него и съпругата му проверка от Комисията е законосъобразно действие. Установено е, че към датата на предявяване на иска и приключване на устните състезания по делото ответникът не притежава никакво налично имущество, а ответницата притежава парични суми по банкови сметки в размер общо на 20 012.91 лв. /20 011.71 лв. по спестовна сметка в лева и 1.20 лв. по разплащателната сметка/, като това са сумите, налични и в края на проверявания период, придобити от ответницата в рамките на същия. Извън тази сума И. не притежава друго имущество, налично към датата на предявяване на иска, и именно това е имуществото, което би могло да бъде отнето при наличие на предпоставките за това. Тук следва да се отбележи, че ВТАС не приема извода на ОС – Плевен, че тази сума не е предмет на исковата претенция. Искането на Комисията е за отнемане на цялата сума, която е била внесена по процесната спестовна сметка в лева с титуляр ответницата И. през проверявания период, без да се прави разграничение, каква част е налична и каква – разходвана, доколкото застъпената теза поначало е, че е ирелевантно дали сумата е налична към датата на предявяване на иска. В този смисъл в претенцията за отнемане от Н. Й. И. на основание чл.151 във вр. с чл.142 ал.2 т.4 във връзка с чл.141 ЗПКОНПИ на сума в размер общо на 56 344.89 лв., представляваща вноски на каса от титуляра по спестовен влог в лева с IBAN BG 33 BPBI 7923 ***** в „Юробанк България“ АД, е включена и сочената налична сума. Поддържаното от Комисията становище обаче, че имущество, подлежащо на отнемане, са паричните суми, преминали през банковите сметки на ответниците, внесени лично от тях или преведени от трети лица, независимо че не са налични, не може да бъде споделено. Съдебната практика безпротиворечиво приема, че парични средства, които не е установено да са трансформирани в реални активи евентуално подлежащи на отнемане, а са разходвани,

при което не се намират в държане на проверяваното или свързаните с него лица като пари в брой, нито по тяхна сметка, не могат да бъдат отнети. Преминалите през банковите сметки суми не се отразяват на имуществото - внесените от титуляра не го увеличават, защото налични пари в брой се заменят от парично вземане от банката, както и изтеглените не го намаляват, защото парично вземане от банката се заменя от пари в брой. След като преминалите през патримониума на ответниците парични средства не формират превишение на имуществото, те не могат да бъдат използвани при анализа за установяване наличието на несъответствие между имуществото и нетния доход на проверяваните лица. Само наличните в края на изследвания период парични суми в брой и вземанията по банковите сметки, представляващи материален запас от натрупани и неизразходвани средства, са имущество, което е годно да обоснове несъответствие и подлежат на отнемане, при наличие на съответните законови предпоставки. Както бе посочено по-горе, законът позволява в конкретни хипотези да бъде отнета паричната равностойност на неналични в патримониума на проверяваните лица имущества, но имуществото е оценено в пари, което позволява заместването му с паричната му равностойност, докато парите не могат да бъдат заместени от самите себе си. В горния смисъл освен цитираната в решението на първоинстанционния съд практика са и Решение № 147/ 16.09.2019 г. по гр. д. № 1998/ 2018 г., Решение № 263/ 18.12.2020 г. по дело №1293/2020 г. и Решение № 191/ 15.02.2021 г. по гр. д. № 4768/ 2019 г. – всички по описа на ВКС, IV г.о., постановени по чл.290 ГПК, като по последните две касационно обжалване е допуснато именно по въпросите следва ли да се отнемат парични средства, които не са били налични в банковите сметки на ответниците, както към датата на подаването на иска, така и към датата на постановяване на съдебното решение, а същите са преминали през банковите сметки на лицето или през неговото имущество и е даден отрицателен отговор.

Видно от изложеното, ответникът П. не притежава никакво имущество в края на проверявания период, като той не е притежавал такава и в началото му. При това положение освен че се налага извод, че няма никакво превишение и съответно изобщо не може да се коментира наличието на несъответствие, очевидно липсва и нещо, което е възможно да бъде предмет на отнемане. Ответницата И. в края на проверявания период притежава секвестрируемо имущество – вземане по спестовен и разплащателен влог в размер на сумата 20 012.91 лв. и е налице превишение на имуществото ѝ спрямо началото на проверявания период, към който момент тя не притежава имущество, т.е. стойността му е „0“. След като безспорно нетният доход и на двамата ответници за целия период на проверката е отрицателна величина /и в двата варианта на вещното лице/, очевидно се налага изводът, че ответницата не разполага с никакъв законен източник за увеличение на имуществото си. Това обаче би имало значение, само ако превишението в имуществото ѝ беше над размера по § 1 т.3 ДРЗПКОНПИ. В случая

несъответствието е незначително, т.е. не е в размер, с който законодателят свързва формирането на обосновано предположение за незаконност на придобитото.

По изложените съображения предявените от КПКОНПИ искове по чл.154 ал.1 вр. § 5 ал.2 от ЗПКОНПИ са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Като е достигнал до същия краен извод първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход от производството по делото държавна такса следва да остане за сметка на бюджета на съдебната власт, тъй като КПКОНПИ е освободена от заплащането на държавна такса на основание чл.84 ал.1 т.1 ГПК във връзка с чл.162 ал.2 т.5 ДОПК за претендираното вземане с характер на публично държавно такова.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260152/ 30.11.2020 г. по Гр.д. № 35/ 2018 г. по описа на ОС – Плевен.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, считано от връчване на препис от него на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____